

češ, da ga že „tiščé“ leta. To se je že poznalo tudi na listu. — Župan v Celovcu je, kakor smo bili že tovrstno napomnili, postal dr. Fr. Erwein. Mož ni brez vseh pravičnih načel, toda zato še vse eno trobi v velikonemški rog. — Beljak dobi v malih dneh kip cesarja Jožefa II. Doslej ga še ni mesto dobilo, ker je bil kipar umrl, ne da bi bil že do cela kip izdelal. Oj nesreče! — Nemški šalverein je v resnici nepridiprav. V Celovcu so imeli občni zbor a še pol sto ljudi ni prišlo na nj. Kar pa jih je prišlo, bili so iz večine sami tujci. — C. kr. artilerija je doslej imela svoje vaje na Dravskem polju pri Ptuj, odslej pa jih ima ob Savi pri Krškem. Priprave za nje so že pričeli. — Nemški turnarji so prišli zadnje nedelje iz Ljubljane in Celja v Zagor razgrajat. Pripeljali so se že v jutro tje a niso ves božji dan pogledali v cerkev, pač pa so pili, jeli in juckali, da je na zadnje že menda njim samim presedalo. Na večer so se odpeljali in že niso imeli dobre vesti, kajti žandarji so jih spremljali na postajo. — Kakor kaže sedaj, bode letos po vsem Kranjskem dobra letina. Polje pa tudi sadno drevje obeta obilo sadu. — Na Visokem pri Kranju so prijeli 7 ljudi ker so delali denar. Pri njih so našli 113 goldinarjev, vsi so bili kolikor, toliko pravim podobni. — Telovadsko društvo „Sokol“ v Gorici je dobilo dovoljenje c. kr. gosposke. — C. kr. vojaštvo gleda vedno, laška drhal pisano ter mora v praznik ali nedeljo biti močna patrolja. — C. kr. namestnik za Primorje, baron Depretis, bil je te dni na Dunaju in so ga svitli cesar v posebni avdijenci vzprejeli. — Vojno mornarstvo brodogevje ima v tržaškem zalivu sedaj svoje vaje; le-te so prav zanimive in si jih človek rad ogleduje. — Jud Baruch je imel skrbeti našim vojakom v Bosni za živež. To je tudi storil vestno skozi 6 let — za svoj žep. Ko se je tega opravila lotil, gleštal je pod palcem največ kaci 11.000 gld., ko so ga pa prijeli, imel je že nad 3 milij. gold. premoženja. Odkod si ga je pridobil? Morebiti mu pridejo sedaj na sled, še v tem mesecu bodo preiskave dokončali. — Na Hrvaškem se vršé volitve za sabor. „Narodna stranka“ skorej povsodi zmaga in dela za-njo vlado s silo, kakor je je le madjarska vlada zmožna. — Isto nasilje godi se na Ogerskem volilec in je torej gotovo, da zmaga spet stranka, ki gre skoz drn in strn s kalvincem Tiszom. Mož se zastopi na to, da si spravi vkupe udano večino poslancev. Čudno, da dela tudi duhovščina za-nj, in gorje, ako ne vleče z njim.

Vunanje države. Bolgarsko „veliko sbranje“ snide se dne 3. julija v Trnovem, ako ostane pri sedanji odločbi. Koga pa voli za kneza, tega še ne ve nihče, le to se zagotavlja, da Battenberg ne pride na vrsto. — Srbija ima sedaj vendar-le novo ministerstvo.

Na čelu mu je dr. Ristić in treba mu bode v prvi vrsti, da napravi red v drž. kasah. V njih je baje žalostna tmina. — Črnogorski knez biva z vso svojo rodbino v Vichy na Angleškem. Njegova hči, Marica, zaroči se neki že v malih dneh z neim ruskim plemenitašem. — V ruski politiki se nekaj suče, Katkov, ki dela na zvezo Rusije in Francije, ni več carjev mož in utegne se torej še vendar ponoviti trocarska zveza. Doslej na-njo ni bilo misli. V Sibiriji je bil velik potres in je na večih krajih vsled njega veliko škode. — Nemški cesar je vzbolel in bati se je bilo, da umrje. Ako gre kaj vere novim poročilom, pa mu je sedaj bolje in njegov najstarejši sin se je odpeljal že v London. To bi bilo potrjenje ugodnih poročil gledé zdravja pri starem očetu - cesarju. — Na Belgijskem so rabuke delalcev potihnile, a gotovo je, da ne za dolgo. — Angleška kraljica obhaja te dni 50letnico svojega kraljičevanja. Vse države so odredile posebne može, da so vpricho svečanosti, ki se bode vsled tega v Londonu vršila. — Francoska zbornica razpravlja novo vojaško postavo. Vojaško suktnjo bode obleči vsakemu Francozu, ako ima ravne ude, toda prva služba trpi le 2 leti, po tem pa se dobi lahko odpust. — Španska kraljica udova ima za se vse zupanje ljudstva in se sedaj ni bati ustaj, ktere so ondi prej bile v navadi. — V Massavi se bliža vojska italijanske in abisinske armade. Niste več daleč druga od druge. Italijani so zajeli ladijo, ki je vozila 10.000 pušek za abesinsko armado. To je za zadnje hud udarec. — Pogodba turške in angleške vlade gledé Egipta ni po volji ni Franciji ni Rusiji in sedaj se čoha že tudi sultan zavoljo nje ter je baje ne bo podpisal. — V Afganistanu si stojite še vedno Rusija in Anglija nasproti in prav lahko se izgodi, da začnete ondi križati orožje.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Slednjič se je Marija ravno tukaj prikazala, da bi dobrega in jakega pastirja lurškega mesta in lurške fare oveselila pa tudi počastila. Med vsemi duhovniki si je namreč brezmadežna Marija ravno lurškega gospoda župnika izvolila, da ji na masabielski skali postavi cerkvo, v kateri bi se naj njeni otroci iz celega sveta zbirali. Ko se je namreč Marija Bernardiki drugo ali tretjokrat prikazala, jej je naročila iti k duhovnemu gospodu, in jim naznaniti njeno željo, da jej na tej pečini pozidajo kapelico. Lurški gospod župnik sicer deklice niso prijazno sprejeli, ko jim je prišla s svojimi novicami; pa prav to je znamenje dobrega pastirja, da ni verjel vsakemu duhu, da ni pobiral praz-

nih novic po fari, in da ga ni mogel kdo biti vjeti z laskavim jezikom. Ko deklica odide iz farovža, so vendar pobožnemu častilcu Marijinemu razne misli rojile po glavi. Dejal je sam pri sebi: bi-li bilo mogoče, da bi nebeška kraljica meni ubozega grešnika s takim naročilom počastila? Tako se je v svojem srcu poniževal in prav zavoljo tega ga je Marija visoko povzdignila.

Kdo je bil l. 1858, v katerem je Bernardika Marijine prikazni gledala, župnik v Lurdu in kako se je pisal? Peyramale se je pisal! O tem gospodu bi vam nekaj več rad povedal, ker se je marsikaj mičnega iz njegovega življenja izvedelo.

V pravično življenje pobožnega, da ne rečemo svetega g. župnika Peyramale so, kakor rože v venec, lepo vpletene Marijine prikazni, ki so se godile l. 1858 sred njegove župnije, v dupljini pod masabielskimi skalami. Krasna cerkev, katero je postavil na pečini na čast brezmadežne Matere božje, oznanja zdaj romarjem, ki se od vseh vetrov tam zbirajo, njegovo slavo in visoki stolp s svojim prstom kaže proti nebesom ter pravi tujcu, kje je zdaj rajni Peyramale doma.

„Moj oče, tako so gospod župnik radi razlagali“, „so bili doktor zdravilstva in so tri reči nad vse cenili: Boga, cesarja in svoj poklic.“ Njegov najstarejši sin je postal zdravnik, dva druga sinova sta cesarju služila, a najmlajši si je izbral najlepši stan ter je postal duhovnik. Rodil se je l. 1811 v Moméresu na Francoskem, je dobil pri sv. krstu ime Marija-Dominik in je zadnjič postal lurški župnik.

Mali Dominik je bil živ in ljubeznjiv otrok; njegovo lice je bilo vedno vedro, duh njegov bister, srce njegovo blago. Tudi njegovi starši so bili pobožni in bogaboječi in ker so svoje otroke lepo odgajali, je Dominik pred njihovimi očmi lepo rasel ne samo na letih, ampak tudi na modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Še dandanašnji si ljudje v Moméresu marsikaj lepega razlagajo iz njegovih otročjih let.

Nekega deževnega jesenskega dne si je njegova mati, gosa Peyramalova, prinesla iz mesta par novih cokelj, in jih je doma v kot pod klop postavila. Potem je šla po svojem delu. Ko se vrača domu, sreča staro, prav ubogo ženo, ki pa je danes nosila celo nove coklje. Na pragu pa je stal mali Dominik in je veselega lica gledal za revno ženo. Mati je precej vedela, kaj se je zgodilo. „Kaj? Kdo pa ti je velel moje nove coklje totti ženi dati?“ „Ljuba mati, ne bodite vendar hudi, je rekel otrok, glejte tota žena je bolj uboga, kakor mi.“

V zimi enkrat je bil v tistih planinah hud mraz, da je kar les pokal in Dominik se je nekaj pri sosedu potikal. Tam je videl fanteka, ki je dregetal od zime, ker ni imel druge

obleke, kakor nekaj platnenih cunj. „Pridi, ga je klical Dominik, bodeva pa obleko menjala; naj zdaj mene nekaj časa zebe in naj bode tebi toplo.“ Dominik je svojega vrstnika po sili začel slačiti in precej je sam zlezal v njegove cunje. Ko stopi v taki obleki pred mater, se je mati kar križala, a ko jej pové, kaj se je zgodilo, ga ni mogla grajati, ampak ga je objela, in solza je zaigrala v njenem očesu, ko ga je na svoja prsa pritiskala.

(Dalje prih.)

Smešnica 24. Stotnik: „Trček, ali znate pisati?“

Trček: „Ne, jaz ne znam niti brati.“

Stotnik: „Sram vas je lahko, da vi tega ne znate, saj je sedaj že v vsaki vasi šola.“

Trček: „Prosim, g. stotnik, jaz sem v mestu doma.“

Razne stvari.

(Cesarjev dar.) Za pogorelce pri Novi cerkvi so svitli cesar 800 gld. darovali iz lastnega premoženja.

(Za šole.) Šola v Lehnu na Pohorju in šola na Dobrni ste prejeli od Njih veličanstva vsaka po 100 gld. za napravo šolskega vrta šola pri sv. Florijanu na Boču pa 300 gld. za stavljenje nove hiše.

(Blagoslavljanje hiše-zdravilnice.) Duhovniki naše Lav. škofije so o svojem času ustanovili posebno društvo v podporo potrebnim svojim sobratom. Le-to je na Dobrni postavilo lastno hišo, kjer bi zdravja iskajoči društveniki, kakor topličarji, dobivali stanovanje brezplačno, sicer se pa v isto vzprejemajo še druge osebe proti primernemu plačilu. Lani dodelano poslopje je zdaj tudi znotraj opravljeno. Dne 19. junija bodo, kakor se nam naznanja, prevz. in mil. gospod knezoškof Mari-borski vsled dobrohotno dane besede novo hišo-zdravilnico blagoslovili.

(Iz kopaljšč.) Na Slatini je bilo doslej 221, na Dobrni pa do 1. junija 212 tujecev. To je izlasti za prvo kopaljšče ubogo malo.

(„Polom.“) Brata Kiss, trgovca v Mariboru na Grajskem trgu, sta padla, to se pravi, več dolga sta imela, kakor pa je njuno blago zneslo. Ker so tudi naši kmetje pri njih železje in enako blago kupovali, za to jih opomenimo, da se odslej ne sme njima nič več denarja dati v roke, tudi ne, ko bi jima bil kdo kaj na dolgu.

(Uboj.) Na Slapih župnije M. B. na Črni gori, so pastirji našli jamo, v njej pa kosti človeškega trupla. Ondi je svoje dni bila krčma in nje tedanji posestnik, Jurij Hraš, še živi, toda v ječi. Sum sedaj leži na njem, da je kje kacega vinskega trčca ubil ter ga ondi, kakor je mislil, na večno shranil.